

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 739/05
05.07.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, саветника Врховног суда Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптужених **АА и ББ**, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 22. Основног кривичног закона и оптуженог ВВ, због кривичног дела прикривање из члана 184. став 1. Кривичног закона Републике Србије и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду, оптуженог АА – лично и његовог браниоца АБ, ББ – лично и његовог браниоца АВ и браниоца оптуженог ВВ, адвоката АГ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К. 1027/03 од 23. децембра 2004. године, у седници већа одржаној дана 05. јула 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

Уважавањем жалбе Окружног јавног тужиоца, само у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на оптуженог АА, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Окружног суда у Београду, К. 1027/03 од 23. децембра 2004. године, тако што Врховни суд оптуженог АА, за кривично дело разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ, за које је наведеном пресудом оглашен кривим, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 01. септембра 2003. године, па надаље.

Жалбе оптуженог АА, ББ и њихових бранилаца, као и жалба браниоца оптуженог ВВ, **ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосноване и првостепена пресуда у осталом делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Београду, оптужени АА и ББ, оглашени су кривим због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по три године, у коју казну се оптуженом АА урачунава време проведено у притвору од 01. септембра 2003. године, па надаље, а оптуженом ББ од 01. септембра 2003. до 29. октобра 2003. године; оптужени ВВ под тачком 1 оглашен је кривим због кривичног дела прикривање из члана 184. став 1. КЗ РС за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и под тачком 2 за кривично дело фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, па је за дела у стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и једног месеца, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 01. септембра 2003. до 09. децембра 2003. године; оптужени се ослобађају трошкова кривичног поступка и паушала.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Београду, у односу на оптуженог АА, само због одлуке о казни, с`предлогом да се првостепена пресуда у односу на овог оптуженог преиначи и истом изрекне казна затвора у дужем временском трајању;

- оптужени АА – лично, због битне повреде одредаба кривичног поступка и одлуке о казни, са предлогом

да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна затвора;

- бранилац оптуженог АА, само због одлуке о казни, с`предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна затвора;

- ББ – лично, без навођења основан побијања а из садржине жалбе произилази да првостепену пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи у смислу навода и предлога у жалби;

- бранилац оптуженог ББ, због одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна затвора;

- бранилац оптуженог ВВ, због одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и овом оптуженом изрекне блажа казна затвора.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 880/05 од 06. маја 2005. године, предложио је да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца и оптуженом АА изрекне казна затвора у дужем временском трајању, а да се жалбе оптужених и њихових бранилаца одбију као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа којој није присуствовао уредно обавештени Републички јавни тужилац, на којој је размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалбама и наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреду кривичног закона на штету оптужених, а на које другостепени суд, поводом жалбе, увек пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Иако се жалбом оптуженог АА, првостепена пресуда побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка, у жалби се не наводи конкретно о којој битној повреди одредаба кривичног поступка се ради, већ се жалбени наводи по том основу своде на оспоравање првостепене пресуде у погледу одлуке о казни.

Чињенично стање када је у питању оптужени ББ правилно је и потпуно утврђено, пре свега, на основу самог признања оптуженог, које је првостепени суд правилно прихватио као истинито, будући да је оптужени током поступка веома детаљно описао начин извршења дела и његово учешће у истом. Осим тога, дато признање поткрепљено је осталим изведеним доказима као исказом оптуженог АА. С`тога, Врховни суд, жалбене наводе оптуженог ББ да је он био обманут од стране оптуженог АА, да није био агресиван према оштећеној, оцењује као неосновано, јер је, како је већ то напред наведено, првостепени суд детаљно и прецизно утврдио шта је ко од оптужених предузео, каква је садржина њиховог договора била, те шта су учинили после извршења кривичног дела.

Према томе, чињенично стање, када је у питању оптужени ББ је правилно и потпуно утврђено и дате разлоге првостепеног суда у том правцу у целости прихвата и овај суд.

Када је у питању одлука о казни, Врховни суд налази да се основано жалбом Окружног јавног тужиоца побија првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији у односу на оптуженог АА. Приликом одмеравања казне оптуженом, првостепени суд правилно утврђује као олакшавајуће околности личне и породичне прилике оптуженог АА, да је отац једног малолетног детета, да је признао извршење кривичног дела, а као отежавајућу околност ранију осуђиваност оптуженог. Међутим, сагласно наводима у овој жалби, и овај суд налази да је првостепени суд приликом изрицања казне оптуженом олакшавајућим околностима дао већи значај од онога које оне објективно заслужују, а отежавајућој околности мањи.

Наиме, отежавајућу околност ранију осуђиваност оптуженог првостепени суд је подценио. Оптужени је вишеструки повратник, до сада је више пута осуђиван, и то за истоврсна кривична дела, а као малолетнику изречена је и мера појачаног надзора органа старатељства због кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС.

Имајући све ово у виду, и поред постојања олакшавајућих околности на страни оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд оптуженом АА изрекао благу казну. Налазећи да се таквом казном не само специјална већ ни општа превенција неби могла остварити, то је жалба Окружног јавног тужиоца уважена и првостепена пресуда преиначена, тако што је оптуженом за кривично дело у питању изречена казна затвора у трајању од пет година. Ова казна је по оцени овога суда адекватна не само објективној тежини кривичног дела, већ и осталим околностима које је првостепени суд ценио, и истовремено представља нужну меру за остваривање сврхе кажњавања предвиђене у члану 33. ОКЗ. С`тога, се жалбени наводи оптуженог АА и његовог браниоца да се овом оптуженом изрекне блажа казна, оцењују као неосновани. Ово тим пре што се у овим жалбама не износи ни једна нова олакшавајућа околност, а која би оправдала жалбене предлоге.

Испитујући првостепену пресуду поводом изјављених жалби оптуженог ББ и његовог браниоца и браниоца оптуженог ВВ, Врховни суд налази да је првостепени суд ценио све околности, које су у смислу члана 41. ОКЗ релевантне у том погледу. Тако је правилно овим оптуженима као олакшавајуће околности ценио њихово признање и извршење кривичних дела, те личне и породичне прилике оптуженог ВВ да се ради о младом човеку, да је ожењен и отац једног малолетног детета и као отежавајућу околност његову ранију осуђиваност за истоврсна кривична дела. Дајући утврђеним околностима онај значај који у случају ових оптужених и заслужују, правилно је првостепени суд оптуженог ББ осудио на казну затвора у трајању од три године, док је оптуженом ВВ правилно утврдио појединачне казне, једну годину за кривично дело прикривање из члана 184. став 1. КЗ РС и три месеца за кривично дело фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од једне године и једног месеца. Врховни суд налази да су овако изречене казне овим оптуженима сразмерне тежини извршених кривичних дела и степену кривичне одговорности оптужених, те као такве нужне и неопходне ради остваривања сврхе казне предвиђене чланом ОКЗ. С`тога се, жалбени наводи оптуженог ББ и његовог браниоца као и браниоца оптуженог ВВ, да се овима оптуженима изрекну блаже казне, оцењују као неосновани.

Са изнетих разлога, на основу члана 388. и 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као и изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Драгица Гајић, с.р. Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ